

Slags Ting, og at den Minister vil faae uhyre Meget at tage vare, som hellere end at fjerne sig paatager sig at udføre disse Bestemmelser, have vi ikke i ringeste Maade Tvivl om; men den ærede Minister kan heller ikke antage, at det efter hele vor politiske Betragtning kan gjøre os ondt, at den Minister, der vil udføre disse Foranstaltninger, vil have en Del Bansteligheder dermed. Det falder fuldstændig sammen med vor Betragtning. De øvrige Bemærkninger angaaende dette Spørgsmaal og iøvrigt angaaende dette Budgetaffnit skal jeg lade ligge til siden, idet jeg ellers vilde foregribe ærede indtegnede Talere angaaende disse Sager.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg vil strax gjøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordførers Foredrag. De skulle blive ganske korte, thi det nytter tilsidst ikke at tale om Sagens Realitet, efter som den ærede Ordfører selv stadigt vender tilbage til det Argument: Ja, saa kan jo den ærede Minister gaa sin Vej. Det er det sidste, og naar det skal være dette, der slaar Hovedet paa Spindmet, saa nytter Diskussionen ikke. Jeg skal derfor ikke dvæle ved de mange Punkter, som den ærede Ordfører berørte, og som han endte paa denne Maade; jeg skal kun tale om de Henvisninger, den ærede Ordfører gav til min Fortid. Deraf tog han Anledning til at udbede en almindelig Moral, en Moral, som gif ud paa, at man paa en høist betænkelig Maade ofte faae, at Folk, der havde en Anskuelse, naar de sad i Thinget, fik en ganske anden, naar de kom til at sidde ved Ministerbordet. Den ærede Ordfører tænkte sig vistnok ganske sagte Mobbattningen, som vilde komme i Fremtiden, naar den lykkelige Lidsalder oprinder, som man nu med stigende Længsel ser imøde; saa vilde man ikke have det afsthyelige Syn, at Ministre, som have en Anskuelse nede i Thinget, sidde ved Ministerbordet med en anden. Men jeg vil dog minde den ærede Ordfører om den Tid, jeg omtalte, nemlig 1866, da ogsaa det ærede Medlem var tilstede i Thinget; da stemte vi i Fællesskab, og dette maa dog vel tyde paa en Overensstemmelse i Anskuelser. Og hvad den Tid angaar, der ligger længere tilbage, da er den før det ærede Medlems Tid, og det turde let hende sig, at det ærede Medlem ikke ser ganske klart paa den Forstjel, der var mellem Venstre i 1853 og Venstre i 1876. Jeg vil minde den ærede Ordfører om, at netop i Spørgsmaal, som angik den høiere Politik, var Venstre i 1853 det konservative Parti. — Jeg skal endnu kun omtale et af de Punkter, som den ærede Ordfører fremdrog, fordi han ikke ogsaa der henviste til høiere politiske Hensyn. Det var de 1,000 Kr. Dem sagde han, at jeg selv havde opført paa Finantsloven, og dette er ganske rigtigt, det skete ifjor; men jeg gjorde ogsaa opmærksom paa, da jeg omtalte disse 1,000 Kr., at de vare bestemte til forhenverende, altsaa af-

skedigebe Funktionærer ved Theatret. Men nu skulde man efter Forslaget afskedige det underordnede Personale, hvis Antal jeg anslog til 316, og til at understøtte dem fik jeg ikke Mere end disse 750 Kr. Dette skal den ærede Ordfører lade staa fast, og jeg gjentager, at dette maa jeg betragte som den humane Side af Ændringsforlaget.

Ordføreren (Berg): Ja, jeg skal ogsaa kun sige et Par Ord. Den ærede Minister maa huske, at det Inhumane kommer til at ligge hos den, der gennemfører disse Bestemmelser, og dette bliver den paagjældende Minister, som tager derimod. Dette tør ikke modsiges. Med den samme Betragtning kan jeg imødegaa Ministerens Indvendinger med Hensyn til Spørgsmaalet om at aabne igjen. Ogsaa disse Bansteligheder, som opstaarne sig for den ærede Minister, eksisterer kun for en Minister, der selv skaber sig dem. — Hvad angaar Forslaget til § 9 om Tiender, da glemte jeg før, da jeg havde Ordet, at udtale mig derhen, at den ærede Minister selv egentlig har været en af dem, der har givet Flertallet Anledning til at komme ind paa denne Vej. Ligesom det ærede Medlem for Præstø (Scavenius) ved sin parlamentariske Virksomhed har veiledet Flertallet til at indtage sin Stilling til Theatret, saaledes har den meget ærede Minister ved sin Stilling til Spørgsmaalet under § 9 veiledet Flertallet til at indtage denne Stilling. I Folkethingstidenden for Samlingen 1859—60 findes Sp. 1539 følgende Forslag af den ærede Minister, som den Gang var Medlem af Folkethinget: „Statens Understøttelse til den evangelisk-lutheriske Kirke, som den danske Folkekirke, kommer til Udbetaling ved de samme Midler og paa samme Maade som hidtil“. Vi se, at dette er et endnu langt mere omfattende Forslag, endnu fyldigere i sit Indhold end vort; men som sagt, det er den Veiledning, den ærede Minister har givet, som vi tilbøielig have at takke for, at vi have kunnet stille vort Forslag under § 9 imod ham.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Dette Ændringsforslag gaar jo ud paa, at Alt skal blive ved det Bestaaende, at Udbetalingen skal finde Sted paa samme Maade og ved samme Midler som hidtil; det vil netop sige, at Alt skal blive ved det Bestaaende. Kan det fornøje det ærede Medlem at se dette Forslag optaget paa Finantsloven, skal jeg ikke modsætte mig. Derved haaber jeg, at denne Modsigelse løses paa en tilfredsstillende Maade. Dernæst vil jeg kun bemærke til den ærede Ordfører, at, naar han mente, at Vedtagelsen af Ændringsforlaget angaaende Theatret vilde skabe Bansteligheder for den nuværende Minister, som det berøede paa ham selv, om han vilde modtage eller unddrage sig, saa har han